

twijfelen, of ik toch eigenlijk niet een.... wreed, coquet, een akelig, harteloos wezen ben.... God, ik!"

Op schokte ze plots in een heftigen snik.

„Pautjelief! Jij!" Huib had haar hand laten vallen om snel te omvatten haar smalle schouders, haar teeder tegen zich aan te drukken.

„Kindje! Niets anders heb je gedaan dan hem en jezelf.... bespaardeen ongelukkig huwelijk.... Je wist dan ook wat dat beteekende."

„Nou! Of ik!" Zij snikte, 't hoofd tegen zijn borst. Een poosje volgde weer van 't hen innigst verbindende zwijgen. Dan, overeindschokkend, afwisschend haar oogen, glimlachte Pauline, door haar tranen heen. „Gek, nu 'k het maar eens allemaal heb mogen vertellen, lijkt het me lang niet zoo erg meer.... En intusschen hebben we maar aldoor over mij gepraat, terwijl u, die pas uw Liesje hebt moeten afstaan.... Bent u niet vreeselijk eenzaam soms?" Zij keek hem recht en teeder aan; geen zweem van behaagzucht was in haar blik; het scheen alles volkomen natuurlijk zoo.

„Nee-nee, Paulineke! Integendeel! Ik ben nu zelfs heelemaal niet eenzaam meer."

Snel blozend drukte ze haar voorhoofd tegen zijn bovenarm, gaf een kus op zijn mouw: „Lieve vadertje van mij...."

„Lieneke.... kind...."

„Hè ja, ja!" Ze fluisterde, 't hoofd aan zijn schouder. „Zegt u Lieneke. Iedereen noemt me Pau. U moets iets heel aparts zeggen."

„Best! Als jij mij dan ook maar bij mijn naam wilt noemen...."

„Zou ik dát durven?"

Op dit moment werd er met den sleutel in het voordeurslot gerammeld. Pauline, schrikkende, zette zich recht. „Mevrouw! Is 't heusch al zoo laat? Waarachtig! Over elven!"

„Dan moet ik ook 'is weg, hè?"

„Wat? Nou ja.... nog niet zoo dadelijk! Straks, straks...."

Zij rilde, schokte, als van kou.... Was ze angstig voor 't naderend alleen-zijn? Ze legde haar hoofd weer aan zijn schouder. „'t Is zoo heerlijk geweest.... Ik ben u zoo dankbaar.... Mijn vadertje...."

Hoe was het nu toch, dat, te midden van zijn wijde geluksgevoel, weemoed en bitterheid klaagden en mokten. Vadertje, haar vadertje.... Had hij dan toch nog gehoopt....?

„Kom-kom," zei hij resoluut en met een hoofdschok. „Lieneke.... ik moet na' huis."

„Nog even.... toe.... nog éven!"

Smekend, bijna smachtend klonk het. En een tijdje volgde weer van in zwijgen onaantastbaar bijeenhooren. De warmte van dat meisjeshoofd, de geur dier haren, het zacht ademruischen — een verrukkelijke, stille bedwel-